

tænkt sig at indgå en aftale med kommissionsformanden og EU-Parlamentet om, at den faldne Kommission skal have lov til at fortsætte i sine embeder helt frem til oktober, inklusive de kommissærer, bl.a. formanden, som er udpeget i rapporten som dem, der er ansvarlige for problemerne i Kommissionen.

Kan det virkelig være rigtigt, at den danske regering vil acceptere, at den Kommission, som under stor tumult var nødsaget til at træffe beslutning om at gå af, i virkeligheden fortsætter stort set hele sin embedsperiode ud, som om intet var sket? Jeg synes i hvert fald ikke, det kan være rigtigt. Det kan ikke være acceptabelt.

Så vil jeg gerne sætte spørgsmålstegn ved udpegelsen af Prodi som formand for Kommissionen. Jeg er bange for, den danske regering her har begået en meget stor, alvorlig fejltagelse og skudt sig selv i foden ved at udpege en mand til formand for EU-Kommissionen, som helt klart er centralist, som helt klart går ind for opbyggelsen af en føderal magt, som går ind for en styrkelse af de overnationalt institutioners beføjelser på parlamenternes bekostning, som går ind for en række forslag, der går ud på at koncentrere magten hos de store lande, f.eks. forslag om at udpege en række viceformænd i Kommissionen med særlig udvidede beføjelser, der sammen med formanden kan udgøre sådan en lille junta, hvor de store lande derigennem kan kontrollere tingene, og de små lande henvises til juniorposter i Kommissionen.

Med valget af Prodi har den danske regering sikret sig en modstander mod de små lande ved den kommende regeringskonference om institutionelle ændringer, som er nævnt i Amsterdamtraktaten.

Det, som ydermere bekymrer os, er, hvis man så oveni dette vælger at genudnævne Ritt Bjerregaard som dansk kommissær. Ritt Bjerregaard påtog sig for ikke så frygtelig lang tid siden, den 12. februar, på et åbent måde i Folketingets Europaudvalg det fuldstændige ansvar for det, der foregik i Kommissionen. Hun mente ikke, den måde det foregik på var forkert, og hun udtalte: »Jeg har ingen som helst kvaler med at påtage mig ansvaret for det, der foregår i Kommissionen.« Det var det, hun sagde. Hun har også vedkendt sig, at det var et kollektivt ansvar og det var et kollegium, der i fællesskab valgte at gå af som følge af de konklusioner, der lå i rapporten.

Jeg har også noteret mig, at f.eks. de socialdemokratiske medlemmer af EU-Parlamentet

har meddelt statsministeren, at de synes, det er en meget dårlig idé og et helt forkert signal, hvis man genudnævner Ritt Bjerregaard.

Derfor overrasker det mig noget, ikke mindst på baggrund af, at vi fra Enhedslistens side har sendt et udkast til vedtagelse til samtlige partier, også regeringspartierne, at ministeren slet ikke har nogen bemærkninger at gøre til den problemstilling. Jeg synes, den danske regering bør bruge anledningen til ved udpegelsen af en ny kommissær at markere, at man ønsker en kommissær, som ikke har medansvar for det, der er foregået, og som kan spille en ledende rolle i den kommende oprydning på et troværdigt grundlag.

Derfor skal jeg på Enhedslistens vegne fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget ønsker, at den kommende danske EU-kommissær skal kunne yde et troværdigt bidrag til oprydningen i EU-Kommissionen, opfordrer Folketinget regeringen til ikke at genudnævne Ritt Bjerregaard til posten.« (Forslag til vedtagelse nr. V 62)

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen der er én ting, som hr. Keld Albrechtsen gør sig til talsmand for heroppefra, som jeg synes er særlig interessant at hæfte sig ved her ved indgangen af debatten, også i forhold til det, udenrigsministeren var inde på, og det er, om alle de tiltag, som udenrigsministeren har nævnt, man nu vil tage i forhold til Kommissionen, med i højere grad at prøve at få en forvaltningskikk ind i EU-Kommissionens regi og alle de andre gøremål, som selvfølgelig er fornuftige og får Dansk Folkepartis fulde støtte, i virkeligheden er tilstrækkelige.

Det er jo det, der er hele essensen. Er det virkelig således, at vi skal fortsætte med det mantra, at EU-Kommissionen i alle henseender bliver nødt til at bevare den fuldstændige uafhængighed og den fuldstændige enevældige kompetence til at fremsætte forslag, at vi ikke vil røre ved det? Er det virkelig nødvendigt at fort-